

УДК 159.9.378

ЛУКОМСЬКА С. О.

Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України (м. Київ)

ПОНЯТТЯ «ІДЕНТИЧНІСТЬ» Й «АВТЕНТИЧНІСТЬ» У СУЧАСНІЙ ЗАРУБІЖНІЙ ПСИХОЛОГІЇ

У статті проаналізовано особливості використання понять «ідентичність» й «автентичність» у сучасній зарубіжній психологічній науці. Визначено основні теоретичні підходи до визначення цих понять, окреслено напрямки емпіричних досліджень ідентичності та автентичності. Виведено поняття «автентичність», що означає реалістичний контакт з самим собою та світом. Індикаторами високого рівня автентичності є власне автентичне існування, суверенність, високий самоконтроль, здатність протистояти впливу середовища, активні види копіngu: асертивна поведінка з використанням внутрішніх ресурсів і ресурсів соціального оточення. У якості індикаторів низького рівня автентичності розглядаються: самовідчуження, депривованість, низький самоконтроль, схильність до впливу середовища, асоціальні копінг-стратегії.

Ключові слова: автентичність, ідентичність, міжособистісні компетенції особистість, персонілізація, персонілікація, самореалізація, Я-концепція.

Постановка проблеми. Сьогодення характеризується онтологічною, гносеологічною та аксіологічною невизначеністю, ризикованістю, глобалізацією тощо. Потіки комунікацій, збільшення соціальної мобільності людей, міграція, суміш мов, розмивання національних і становлення множинних ідентичностей, практика подвійного громадянства, «наднаціональність» культурних цінностей, поширення міжнародних організацій та інститутів, поява транснаціональних спільнот – це показова соціальна тенденція і соціальна ситуація розвитку сучасної людини.

У сучасному суспільстві структура Я його індивідууму набуває найбільшої когнітивної складності порівняно з будь-якою історичною епохою. Відповідно, питання про становлення ідентичності та можливі шляхи її переформатування також набувають значної складності. Оскільки чим більше Я-образів, тим складніше зберегти саму ідентичність, усвідомлення належності кожного зі своїх Я-образів до єдиного комплексу Я.

Натепер поняття ідентичності вважається одним із найпопулярніших у соціально-гуманітарних науках. Ідентичність досліджують психологи, соціологи, лінгвісти, філософи, економісти та фахівці інших суміжних галузей. Це поняття спочатку не мало дисциплінарних меж, визначаючи одночасно індивідуальний, соціальний, культурний і політичний феномени. При цьому множинність розуміння цієї категорії велика, що інколи використовується в абсолютно протилежних значеннях. Зокрема під ідентичністю може розумітися внутрішня індивідуальність, певне «ядро» людини, те, що робить її самою собою і відрізняє від оточуючих, й одночасно ідентичність розглядається як наша тотожність з іншими або як наша позиція у соціальному просторі

(можливість бути ідентифікованим/категоризованим з точки зору владних структур) [6].

Подібна різноманітність трактувань і перспектив сильно ускладнює реалізацію загальних проектів із проблем ідентичності, особливо між різними дисциплінами. Водночас суспільні трансформації в умовах глобалізації кидають виклик як самому поняттю «ідентичність» (що вже міцно увійшло як у науковий, так й у побутовий обіг політиків, менеджерів і медійників), так і феномену, який вони описують. Ідентичності змінюються, втрачають свою цілісність, стабільність і вкоріненість, стають пластичними, незакріпленими і множинними. Втім все одно лишається одним із найактуальніших питань дослідження, зокрема у психологічній науці.

Поряд із поняттям ідентичності особливого значення натепер набуває вивчення автентичності особистості.

Термін «автентичність» став поширеним у психології у другій половині ХХ-го сторіччя у зв'язку з розвитком гуманістичної і трансперсональної психології. До цього періоду він фактично не використовувався, замінюючись термінами: «самість», «тотожність особистості», «Я», «ідентифікація», «ідентичність» – і досліджувався у контексті проблематики самосвідомості особистості. У. Джеймс постулював тотожність особистості самій собі в особистісному і соціальному аспектах. На думку З. Фрейда, людина стає соціальним суб'єктом за допомогою ідентифікації (найбільш раннього прояву емоційного зв'язку з іншою особою, наслідування й уподібнення себе батькам). К.-Г. Юнг описав архетип «несвідомої самості» як абсолютний початок буття душі. «Крах свідомої установки» (почуття дезорієнтованості у навколишньому просторі) у юнгіанстві є кризою автентичності.

У психології радянського періоду замість терміну «автентичність» використовувалися поняття: «Я-концепція», «Я» й «Образ «Я», пов'язані з термінами «самооцінка» та «самоставлення» у контекст дослідження проблематики самосвідомості як комплексного утворення. Ідентифікація також вивчається у якості механізму процесів міжособистісного сприйняття й усвідомлення себе через Іншого. Криза традиційно розглядається у віковому аспекті (Л. Виготський, Д. Ельконін). Проблема автентичного буття ставиться у пострадянській психології як звернення до ціннісно-смыслових основ функціонування особистості, при цьому автентичний спосіб буття постає реалізацією «свободи волі» і «сутнісних сил людини».

Отже, незважаючи на численність досліджень автентичності та ідентичності, чітко окресленого функціонального зв'язку між цими поняттями виявлено не було, за таких умов детальне вивчення різних аспектів їх використання, зокрема й у сучасних зарубіжних емпіричних дослідженнях набуває все більшої актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У наукових дослідженнях автентичність найчастіше пов'язується з екзистенційною та гуманістичною психологією.

Гуманістичні психологи (К. Роджерс, А. Маслоу) розглядали автентичність як здатність людини у спілкуванні відмовлятися від різних соціальних ролей, що дозволяє проявлятися справжнім, властивим тільки певній особистості думкам, почуттям, емоціям і поведінці. Близьке до цього розуміння автентичності у гештальт-терапії, де вона визначається як відповідність людини самій собі, здатність жити, не зраджуючи своєму істинному «Я» [5].

У контексті постмодернізму розглядає ідентичність російський філософ І. Довгальова [1]. На її думку, ідентичність – це послідовність психічного життя людини, її самототожність із певним визнаним зразком, що виникає у соціальних інтеракціях як різний вияв особистості. Ідентичність відображає усвідомлювані, але і нерелексивні, нерациональні механізми самовизначення. Можливість зміни ідентичності пов'язана з адаптаційною практикою, з використанням захисних механізмів і стратегій. І. В. Довгальова стверджує, що у мінливому світі принципово неможлива стабільна соціальна ідентичність. «Криза ідентичності», відмирання старих і становлення нових ідентичностей супроводжують соціум, що трансформується, і є нормальним станом індивідів, змушених змінювати свої цінності та настановлення у просторі «Я-ми-вони».

Проблема кризи автентичності, на думку Р. Пивоварова, стає все більш актуальною у зв'язку з ускладненням індивідуального сприйняття, категоризації себе й інших, що виникли з появою нових критеріїв диференціації сучасного суспільства. Ця проблема, набуваючи значення у пізнанні всього універсуму людського буття, має міждисциплінарний статус. Криза автентичності як психологічний феномен перманентно пов'язана з трансформацією всіх сфер життєдіяльності людини і, головним чином, її уявленень про себе та інших людей і ставлення до них.

Мета статті: визначення зв'язку поняття «ідентичність» та «автентичність» у зарубіжній психологічній науці.

Виклад основного матеріалу дослідження. У сучасній психології виділено п'ять магістральних ліній дослідження феномену автентичності та його кризи:

- 1) вивчення «автентичності» як синоніму «Я» людини у контексті психології самосвідомості (функціоналізм У. Джеймса, психоаналіз З. Фрейда, аналітична психологія К.-Г. Юнга);
- 2) отождоження феноменів «автентичності» й «ідентичності» (епігенетична теорія розвитку Е. Еріксона, теорія соціальної ідентичності Г. Теджфела, теорія самокатегоризації Дж. Тернера);
- 3) розгляд «автентичності» як «справжності» особистості, її «тотожності» самій собі (гуманістична психологія (К. Роджерс, А. Маслоу, С. Мадді);
- 4) пояснення феномену автентичності за допомогою звернення до категорії «автентичний спосіб буття» (Е. Осін, Ю. Сорокіна, М. Рагуліна, Д. Леонтьєв, Л. Дорфман);
- 5) розкриття феноменів автентичності, ідентичності і «Я» як явищ дискурсивної природи (дискурсивна психологія К. Герген, Р. Харрі, Дж. Поттер, М. Уезерелл).

Проаналізуємо детальніше кожен з визначених вище ліній вивчення автентичності. Зокрема у К. Юнга автентичність тісно пов'язана з архетипом Тіні людини, а також із поняттям персоналізації. Персоналізація – це процес еволюції персони й, отже, тіні особистості, що одночасно є процесом інволюції її образу. Потреба у персоналізації – це потреба бути кимось, бути особистістю, водночас у результаті процесу персоналізації людина стає більш закритою, більш відгородженою від інших людей; менш здатною до співпереживання, емпатії у взаєминах з іншими людьми; менш схильною до самовиразу, розкриттю іншим своїх власних психологічних проблем, менш конгруентною. На відміну від персоналізації персоналіфікація проявляється не в прагненні людини «бути особистістю», а у прагненні бути «самою собою». Процес персоналіфікації характе-

ризується відмовою індивіда від «масок», посиленням інтегрованості особистості, підвищенням рівня конгруентності й емпатійності, збільшенням загальної автентичності. Звідси, «персоналіфікаційний синдром» утворюють: позитивна безозіочність, емпатійність і конгруентність [5].

Уведення терміну «ідентичність» у соціальний аналіз і його поширення у суспільних науках відбулося у США у 1960-х роках. Найбільш важлива і відома траєкторія його розвитку заснована на використанні робіт Е. Еріксона, але, як показав Ф. Глісон, існували й інші шляхи його популяризації. Зокрема поняття ідентифікації було запозичене з оригінального, специфічного психоаналітичного контексту та пов'язано, з одного боку, з «етнічною належністю», де толерантність, зокрема етнічна, розглядається як прояв сформованої позитивної ідентичності, умовою формування якої є соціальна взаємозалежність), а з іншого – з теоріями соціологічної ролі та групового еталону (Н. Фут [8], Р. Мертон [2], так, на думку Р. Мертона, група до якої належить індивід, прямо чи опосередковано змушує його дотримуватися такого стилю поведінки, який вважається характерним для членів цієї групи та уникати не властивих групі стилів поведінки, а Н. Фут розглядав ідентичність у контексті міжособистісних компетенцій, які передусім пов'язані зі здатністю індивіда виконувати різні соціальні ролі.

Згідно з Е. Еріксоном, Его-ідентичність формується паралельно з груповою ідентичністю і створює у суб'єкта відчуття стійкості і безперервності свого Я, незважаючи на ті зміни, які відбуваються з людиною у процесі її зростання і розвитку.

Відповідно до його визначення, про почуття ідентичності свідчать три ознаки:

- відчуття внутрішньої тотожності та інтегрованості у часі: дії у минулому та очікування від майбутнього переживаються як такі, що пов'язані з самістю сьогодення;
- відчуття внутрішньої тотожності та інтегрованості у просторі: людина сприймає себе всюди та завжди як цілісність, а всі свої дії розглядає не як випадкові, а як такі, що внутрішньо обумовлені;
- ідентичність переживається серед інших, що є соціально значущими, взаємостосунки та ролі допомагають підтримати та розвинути почуття інтегрованої у часі особистості [6].

У своїх поглядах на формування ідентичності, канадський дослідник Ч. Тейлор у межах своєї мультикультурної теорії спирається на ідею ідентичності культури, в основі якої – ідентичність індивіда, який має природне право на власну індивідуальність. За Ч. Тейлором, «ідентичність» індивіда може бути сформована лише у випадку визнання іншими її оригінальності й автентич-

ності та лише в умовах однорідного культурного середовища групи, членом якої він є [11]. Мультикультуралізм у Ч. Тейлора є формою самоутвердження та боротьбою за визнання власної оригінальності і своєрідності, а отже, й ідентичності не лише індивідів, а й груп.

У працях К. Роджерса автентичність, справжність, конгруентність і прозорість ототожнюються. Справжність означає, що терапевт відкрито проживає почуття й установки, які мають місце на даний момент. Існує відповідність або конгруентність між тим, що відбувається на соматичному рівні, що представляється у свідомості, і тим, що виражається клієнту. Натомість деякі автори (наприклад, Г. Літаер та ін.) розрізняють дві сторони (аспекти) автентичності: конгруентність (здатність усвідомлювати і переживати власний емоційний досвід) і прозорість (здатність точно виражати цей досвід у спілкуванні).

Поняття «автентичність» вживається у теорії А. Маслоу, по суті, як синонім термінам: самоактуалізація, ідентичність, психологічне здоров'я, самореалізація, емоційна зрілість, індивідуалізація, гуманність, самовираження, буття. Автентична особистість – це самоактуалізована, справжня особистість, людина, яка досягла «повної ідентичності», живе у злагоді зі своєю внутрішньою природою і прагне реалізувати її у своїй діяльності. З іншого боку, автентичність означає «здатність знати, чого ти насправді хочеш, а чого – ні, на що здатний, а на що – ні». Таким чином, автентичність виступає умовою набуття ідентичності як узгодженості зі своєю внутрішньою природою. Автентична людина усвідомлює, ким вона є насправді, чого вона хоче й у чому полягає її поклонання, доля або професійне призначення.

У своїх працях А. Маслоу вказує на два способи набуття автентичності. Перший – полягає в аналізі власного суб'єктивного переживання почуття задоволення («формулювання росту через задоволення»). При цьому мається на увазі, що якщо вибір однієї альтернативи переживається людиною з більшим внутрішнім задоволенням, ніж інший, то саме вибір першої альтернативи й означає зростання у напрямку самоактуалізації. Це положення ґрунтується на базовій аксіомі теорії А. Маслоу про нейтральний або позитивний характер внутрішньої природи людини. Другий спосіб полягає у дослідженні пік-переживань, які періодично відбуваються у житті кожної людини і включають у себе найбільш яскраві, екстатичні, щасливі моменти любовних, естетичних, творчих переживань. Оскільки пік-переживання являють собою, по суті, короточасні моменти самоактуалізації (тобто такі стани, у яких автентичність переживається якнайбільше), то їх аналіз переживань дозволяє усві-

домити внутрішню природу і визначити напрямок особистісного росту [5].

Гуманістична модель автентичності, запропонована Г. Т. Barrett-Lennard на основі праць К. Роджерса, розглядає автентичність як послідовність між трьома рівнями: первинним досвідом людини, символічним розумінням цього досвіду і поведінкою, спрямованою зовні, а також комунікаціями. На межі цих трьох рівнів виділяються основні елементи автентичності: самовідчуження як розбіжність між когнітивним розумінням і фактичним досвідом особистості; автентичне життя як відповідність між свідомим сприйняттям власних особливостей і поведінки та емоційними реакціями особистості; схильність до зовнішніх впливів як прийняття уявлень інших і прийняття зовнішнього впливу, що діє на обидва попередні елементи автентичності [7].

Екзистенційний психолог С. Мадді ставить автентичність у центр уявлень про ідеальний розвиток особистості, й отже, у центр ідеальних устремлень терапевта. Автентична особистість описується низкою характеристик, зокрема високим рівнем соціальної та особистісної рефлексії, внутрішньою дисциплінованістю й автономністю (у контексті проблеми психологічних кордонів), умінням вибудовувати глибокі та емоційно насичені стосунки з іншими тощо [10].

Пояснення феномену автентичності за допомогою звернення до категорії «автентичний спосіб буття» (Е. Осін, Ю. Сорокіна, М. Рагуліна, Д. Леонт'єв, Л. Дорфман) спираються переважно на праці М. Гайдеггера, згідно з яким автентична екзистенція переживає чужість буття, безпомічність у світі і власну самотність. Лише автентичне при усвідомленні радикальної кінцевості дозволяє особистості знайти власну неповторність. Е. Осін стверджує, що поняття автентичності тісно пов'язане з проблемою відчуження з одного боку, як відчуження людини від зовнішнього світу (М. Гайдеггер, К. Ясперс, Ж.-П. Сартр), а з іншого – як відчуження людини від Буття (М. Гайдеггер). На думку Р. Пивоварова, відмінності ідентичності й автентичності суттєві. Зокрема ідентичність може бути оцінена на предмет її стабільності, сили, соціальної репрезентабельності, виміряна у тих чи інших ступенях свободи, натомість автентичність не може бути категорією оцінки, оскільки є метавластивістю чи квазідиспозицією.

Представники дискурсивної психології (D. Edwards, J. Potter, R. Harre, P. Stearns, J. Smith) вважають, що самості, ідентичності та автентичності формуються у соціальних інтеракціях, конструюючись із культурних наративів (оповідань, що відбивають послідовний хід подій) і дискурсів (використання мови у ситуаціях, повсякденних текстах і мовлення), які «поміщають» людей у різні соціальні категорії.

Особливої уваги заслуговує вивчення зв'язку особистісної кризи, кризи ідентичності та кризи автентичності.

Особистісна криза, як психічний стан, описується у якості важливого, неминучого і природного етапу духовного зростання і розвитку особистості, що веде до активного переосмислення суб'єктом його життя і створення ним нової життєвої стратегії, прийняття життєво важливих рішень, реінтеграції його «Я-концепції», становлення нового сприйняття Інших і відносин з ними. Можна відзначити, що у більшості досліджень окреслені «позитивні» для суб'єкта наслідки особистісної кризи, що закладають основи подальшого прогресивного розвитку особистості.

Традиційно криза ідентичності окреслюється як особлива ситуація свідомості, коли більшість соціальних категорій, за допомогою яких людина визначає себе і своє місце у суспільстві, здаються такими, що втратили свої межі і свою цінність. У соціально-психологічній традиції, згідно з Г. Андрєєвою, криза ідентичності неминуче пов'язана зі зміною ролі ще однієї змінної – референтної групи. Розрив між групою членства та референтною групою стає основою для включення у процес ідентифікації проблеми цінностей: чужа група виявляється більш позитивною, зокрема тому, що її система цінностей виглядає більш привабливою. Значну роль у процесі такого роду «переносу» ідентичності відіграють характеристики сучасного інформаційного середовища, що збільшують глибину кризи [3].

Криза автентичності також описується як усвідомлення та / або переживання суб'єктом процесів самотворення і структурування свого буття, які суперечать «Я-концепції», життєвим стратегіям, структурі особистісних смислів і цінностей, незгодженості з ними, втілення формально заданих соціальних розпоряджень, а не власних виборів і рішень. Криза автентичності, що розглядається у якості важливого, складного моменту особистісного буття, однак, не вважається переломним періодом життєвого шляху особистості. Втрата автентичності призводить до втрати щирості, схильності до ігор, відчуженості, розщеплення, втрати цілісності і сенсу існування [4].

Висновки. Отже, у широкому сенсі поняття «автентичність» означає реалістичний контакт з самим собою та світом. Індикаторами високого рівня автентичності є власне автентичне існування, суверенність, високий самоконтроль, здатність протистояти впливу середовища, активні види копіngu: асертивна поведінка з використанням внутрішніх ресурсів і ресурсів соціального оточення. У якості індикаторів низького рівня автентичності розглядаються: самовідчуження, депривованість, низький самоконтроль, схильність до впливу середовища, асоціальні копінг-стратегії.

Список використаних джерел

1. Довгалёва И. В. Идентификационный дискурс о социальной ситуации человека / И. В. Довгалёва // Известия РГПУ им. А. И. Герцена. — 2010. — №120. — С. 86—91.
2. Мертон Р. Социальная теория и социальная структура / Роберт Мертон. — М.: АСТ: АСТ МОСКВА: ХРАНИТЕЛЬ, 2006. — 873 с.
3. Осин Е. Аутентичность / Е. Осин // Экзистенциальная традиция: философия, психология, психотерапия. — 2004. — (5). — Вып. 2. — С. 88—93.
4. Рагулина М. В. Аутентичность: системное качество экзистенции личности: Монография / М. В. Рагулина. — Хабаровск: Издательство ДВГУ, 2009. — 179 с.
5. Хьелл Л. Теории личности / Л. Хьелл, Д. Зиглер. — СПб.: Издательство «Питер», 2008. — 608 с.
6. Эриксон Э. Идентичность: юность и кризис / Эрик Эриксон. — М.: Флинта: МПСИ; Прогресс, 2006. — 352 с.
7. Barrett-Lennard G. T. The Roosevelt years: Crucial milieu for Carl Rogers' innovation / G. T. Barrett-Lennard // History of Psychology. — 2012. — 15 (1). — P. 19—32.
8. Foote N. N. Identity and interpersonal competence: a new direction in family research / Foote, N. N; Cottrell, L. S. — U. of Chicago P, 1955. — 300 p.
9. Glover E. The birth of the ego / Glover E. — N. Y., 1968. — 100 p.
10. Maddi S. Creating Meaning Through Making Decisions// The Human Quest for Meaning/ ed. P. T. P. Wong, P. S. Fry. Mahwah: Lawrence Erlbaum, 1998. — P. 1—25.
11. Taylor Gh. The Politics of Recognition / Ch. Taylor // Multiculturalism, examining the politics of recognition // Ch. Taylor... [et al.]; ed. and introd; by A. Gutmann. — Princeton N. J.: PrincetonUniversity Press, 1994. — P. 25—73.

Spysok vykorystanyh dzherel

1. Dovgalyova I. V. Identifikacionnyj diskurs o social'noj situacii cheloveka / I. V. Dovgalyova // Izvestiya RGPU im. A. I. Gercena. — 2010. — №120. — S. 86—91.
2. Merton R. Social'naya teoriya i social'naya struktura / Robert Merton. — M.: АСТ: АСТ МОСКВА: HRANITEL', 2006. — 873 s.
3. Osin E. Autentichnost' / E. Osin // EHkzistencial'naya tradiciya: filosofiya, psihologiya, psihoterapiya. — 2004. — (5). — Vyp. 2. — S. 88—93.
4. Ragulina M. V. Autentichnost': sistemnoe kachestvo ehkzistencii lichnosti: Monografiya / M. V. Ragulina. — Habarovsk: Izdatel'stvo DVGGU, 2009. — 179 s.
5. H'ell L. Teorii lichnosti / L. H'ell, D. Zigler. — SPb.: Izdatel'stvo «Piter», 2008. — 608 s.
6. EHrikson EH. Identichnost': yunost' i krizis / EHrik EHrikson. — M.: Flinta: MPSI; Progress, 2006. — 352 s.
7. Barrett-Lennard G. T. The Roosevelt years: Crucial milieu for Carl Rogers' innovation / G. T. Barrett-Lennard // History of Psychology. — 2012. — 15 (1). — R. 19—32.
8. Foote N. N. Identity and interpersonal competence: a new direction in family research / Foote, N. N; Cottrell, L. S. — U. of Chicago P, 1955. — 300 p.
9. Glover E. The birth of the ego / Glover E. — N. Y., 1968. — 100 r.
10. Maddi S. Creating Meaning Through Making Decisions// The Human Quest for Meaning/ ed. P. T. P. Wong, P. S. Fry. Mahwah: Lawrence Erlbaum, 1998. — R. 1—25.
11. Taylor Gh. The Politics of Recognition / Ch. Taylor // Multiculturalism, examining the politics of recognition // Ch. Taylor... [et al.]; ed. and introd; by A. Gutmann. — Princeton, N. J.: PrincetonUniversity Press, 1994. — P. 25—73.

ЛУКОМСКАЯ С. А.**ПОНЯТИЕ «ИДЕНТИЧНОСТЬ» И «АУТЕНТИЧНОСТЬ»
В СОВРЕМЕННОЙ ЗАРУБЕЖНОЙ ПСИХОЛОГИИ**

В статье проанализированы особенности использования понятий «идентичность» и «аутентичность» в современной зарубежной психологической науке. Определены основные теоретические подходы к определению этих понятий, очерчены направления эмпирических исследований идентичности и аутентичности. Выведены понятия «аутентичность», что означает реалистичный контакт с самим собой и миром. Индикаторами высокого уровня аутентичности является собственно аутентичное существование, суверенность, высокий самоконтроль, способность противостоять воздействию среды, активные виды coping: асертивное поведение с использованием внутренних ресурсов и ресурсов социального окружения. В качестве индикаторов низкого уровня подлинности рассматриваются: самоотчуждения, депривованность, низкий самоконтроль, подверженность влиянию среды, асоциальные coping-стратегии.

Ключевые слова: аутентичность, идентичность, межличностные компетенции, личность, персонализация, персонификация, самореализация, Я-концепция.

LUKOMSKAYA S. A.**THE NOTION OF «IDENTITY» AND «AUTHENTICITY»
IN MODERN FOREIGN PSYCHOLOGY**

The paper analyzes the features of using the concepts of «identity» and «authenticity» in modern foreign psychological science. The main theoretical approaches to the definition of these concepts, outlines areas of empirical studies of identity and authenticity. The concept of «authenticity», which means a realistic touch with yourself and the world is derived. Indicators of high level of authenticity is actually authentic existence, sovereignty, high self-control, the ability to resist the influence of environment, active coping, assertive behavior using internal resources and the resources of the social environment. As an indicator of low-level authentication are considered: alienation, deprivovanist, low self-control, exposure to the environment, antisocial coping strategies. Distinguished five main lines of research of the phenomenon of authenticity and its crisis: the study of «authenticity» as a synonym for «I» in the context of human psychology, self-awareness, identification of the phenomenon of «authenticity» and «identity», review of «authenticity» as «authenticity» of the individual, it «identity» itself, explain the phenomenon of authenticity by appealing to the category of «authentic way of life», the disclosure of the phenomena of authenticity, identity and «I» as discursive phenomena of nature. Solved humanistic model of authenticity that considers authenticity as a sequence of the three levels: initial human experience.

Keywords: authenticity, identity, interpersonal competence, personality, personification, personalization, self-realization, self-concept.

Стаття надійшла до редколегії 12 вересня 2014 року